

[Skatteministeren]

En konkurs derimod indebærer ofte, at den konkursramte virksomhed ophører, og en konkurs indebærer derfor også en væsentlig usikkerhed fremover.

Når det socialdemokratiske forslag ikke indeholder regler om begrænsning af underskudsfræmførelse i konkurstillfælde, sådan som Skattelovrådet ellers har foreslået, skyldes det selvfølgelig – og det har jeg al mulig forståelse for – at en begrænsning i konkurstillfælde er langt vanskeligere at udforme, og at en sådan begrænsning hænger meget snævert sammen med andre ændringer, f.eks. i konkurslovens regler om konkursordenen, men netop derfor er det meget vigtigt, at Skattelovrådets forslag ses i en helhed, og at enkelte forslag ikke gennemføres isoleret og usammenhængende. Det er netop det, der har været min begrundelse for at gå imod det foreliggende forslag.

Glistrup (FP):

Skatteministeren har evig ret i, at det er meget vigtigt, at det, som er Socialdemokratiets hovedområde, nemlig akkordsituationen, ses i sammenhæng med konkurs, både af hensyn til at vi ikke får en alt for rodet og uklar retstilstand, og skam også af hensyn til det, som skatteministeren til en vis grad antydede, nemlig alle de fidusarrangementer, der kan laves, afhængigt af om man er interesseret i en akkord eller en konkurs, hvor debitor jo i meget vidt omfang selv er herre over, om han vil gå den ene eller den anden vej.

Men det er i virkeligheden ikke nok bare at have de to retsinstitutter med inde i billedet. Socialdemokratiet har selv i sin afskrift af Skattelovrådets forslag taget almindelig »simpel eftergivelse« med, men »simpel eftergivelse« er skam også et meget svært begreb at arbejde med i praksis. Hvornår er en gæld eftergivet, og hvornår er kreditor bare lidt efterladende med at lave inkassoforanstaltninger af den ene eller den anden art? Og hvornår er der fælles interesser mellem kreditor og debitor og alverdens andre ting?

Men der er unægtelig også andre ophørsmåder for fordringer. F.eks. vil der i mangfoldige tilfælde her være tale om en gæld, der er sikret ved pant i fast ejendom, og hvor man kan regne ud, at pantet bliver godt nok på et eller andet tidspunkt, f.eks. hvis det ligger i et byudviklingsområde, men hvor man så griber ind med

en tvangsauktion, og hvor det på et vist tidspunkt i forløbet bliver slettet i kraft af, at der ikke gives dækning på det tidspunkt, hvor tvangsauktionen afholdes og tvangsauktionsgæsterne eventuelt indfinder sig. Skal virkningerne så også indtræde i sådanne tilfælde, hvor debitor jo er mere eller mindre uskyldig i, hvem der i grunden er mødt op og har budt på tvangsauktionen i det foreliggende tilfælde? Der er præklusion, og der er prækription, altså forældelse, så der er altså mange ting, man vakler ud i.

Hr. Stavad har totalt uret, når han knytter problemstillingen til den højesteretsdom fra 1986. Det var bare én i en serie af højesteretsdomme, og der var ikke noget som helst med, at man ville retablere denne faste praksis hos skattevæsenet. Skattevæsenet var på rov i forskellig grad i de forskellige skattekrede – anderledes i Rødovre end i Hørsholm. Der var vidt forskellig skattemæssig praksis, vidt forskellige opfattelser. Og påstanden om, at der skulle være en generel opfattelse inde i Folketinget af, hvordan dette her skulle være, svarende til det forslag, Socialdemokratiet nu har fremsat, passer jo heller slet ikke. Langt de fleste af de 400-500 folketingsmedlemmer, der har siddet på disse stole i den periode, der er gået, har overhovedet ikke haft nogen som helst mening om de meget komplicerede feinschmeckerproblemer for viderekomme, som vi diskuterer her.

Derfor skal vi lade være med at forjage os. Og vi kommer meget let til at smjde barnet ud med badevandet, hvis vi gennemfører det socialdemokratiske forslag, der kan forekomme enkelt og elegant skatteteknisk, men som for familierne reelt frembyder ret grusomme virkninger.

Stavad (S):

Et par bemærkninger til skatteministeren. Jeg vil gerne understrege, at vi ved at vedtage det socialdemokratiske forslag i den form, det foreligger, uanset hvad hr. Glistrup måtte påstå, først og fremmest vil genoprette den retstilstand med hensyn til akkorder, som eksisterede indtil højesteretsdommen på dette område.

For det andet er jeg helt enig med skatteministeren i, at det absolut også er påtrængende, at vi får en lovgivning vedrørende konkurs. Vi ville også have været glade, hvis regeringen havde